

LOVOGEVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr.1

Januar 1991

27. årg.

Hellig

Det finnes mange navn som har stor betydning, og et av dem er ordet hellig. Bibelen bruker ordet hellig i forskjellige anledninger, som f.eks. 2. Moseb. 3, 5 og Josva 5, 15. Det sted du står på er hellig, står det. Denne sannhet tror jeg vi trenger å høre i vår tid.

Mange av oss har vel lik Moses stått på et hellig sted uten å vite det. Hver søndag lyder det i våre kirker: Dette hellige hus. – Dette forteller oss at når vi hører Guds ord, da taler Herren til oss, og vi er på et hellig sted eller hellig grunn. Dette trenger vi å gjøre hverandre oppmerksom på, ikke minst vi som bærer navnet troende, for vår oppførsel blir iaktatt både i og utenfor Guds hus.

Når vi kommer inn i en forsamlings der Guds ord forkynnes, sømmer det seg å bøye vårt hode, folde våre hender i stille bønn. Hvor dette praktiseres har ånden meget lettere for å gjøre sin gjer ning i stillhet, og jo flere som ber jo lettere er det for predikanten å

bære ordet frem, og for budskapet å nå hjertene.

Men også andre steder der Guds ord er i bruk, er et hellig sted, for eks. når Guds ord lyder i et hjem. Det var Guds nærhet som gjorde stedet hellig for Moses, og der Guds ord lyder, er Guds nærhet, for Gud bor i sitt ord og taler ved sitt ord. Dette ser det ut for at djevelen vet bedre enn vi, for her har enhver kristen sin første kamp. Mange har gitt opp kampen, derfor er husandakten kommet bort fra mange hjem. Istedet er hjemmene fint møblert med både radio og fjernsyn. Gud har vel i og for seg ikke noe imot at vi har det fint, men blir det årsak til at Guds ord ikke får sin rette plass i hjemmet, da mister vi det fineste og beste av alt. For det å eie et hjem, og å få bo i et hjem som er hellig, det må vel være det fineste av alt her på jorden.

Søndagen kalles også en hellig dag, for den er gitt for at vi kan

være i Guds nærhet og høre hans ord. Men etter som tiden har gått, er søndagen helst blitt en syndens dag og utfartens dag. Den kalles også for en hviledag, men er blitt den travleste av alle ukens dager. Vårt folk holder på å miste helligdagen og hviledagen, og dermed den velsignelse Gud har gitt oss ved denne dag. Her er det en fristelse for de troende til «å skikke seg lik med denne verden», for de mister synet på at søndagen er hellig.

Bibelen kaller også noen mennesker for hellige. Dette synes som en motsigelse for noen, da den jo lærer klart at alle mennesker er syndere, og det finnes ikke noen av dem som gjør godt. Hvorledes kan de da kalles hellige? Legg merke til Johs. 17, 19, der det står: Jeg helliger meg for dem, forat de skal være helliget i sannhet. Jesus levde et hellig liv i vårt sted og er vår stedfortreder for Gud, så den som lever i troen på Jesus, er hellig og ren for Gud ved ham. Derfor synger vi i Sangboken nr. 387, vers 4: Han ser meg i Jesus, ja, evig i Jesus rettferdig og rein. Og i Hebr. 3, 1 sier apostelen: Derfor hellige brødre. Vi ser at Skriften er ikke redd for å kalte de troende for hellige. Men han selv, fredens Gud, hellige eder helt igjennom, eders ånd og sjel og legeme, står det i 1.

Tessalon. 5, 23. Her tales det om en hellighet som Gud overfører til oss. Jeg har ofte undret meg på hvorfor dette Guds arbeide lykkes så lite, og det er sikkert mange årsaker til dette.

En av dem er vel at vi har en sterk tilbøyelighet til å tro at å bli hellig er noe vi har ansvar for. Mange stirr her uten å se noen hellighet av alle sine bønner og strev for å bli hellig, og mange ganger ser det ut for at Jesus ikke bryr seg om at vi blir hellige. De er ikke oppmerksom på at om Gud lot dette vårt strev lykkes, så vi ble slik vi ønsket det, da ville vi bygget opp vår egen hellighet som kom i steden for Guds hellighet i Kristus.

Det er de som er mest grunnfestet i evangeliet, som dette Guds arbeide lykkes best med. Og når dette lykkes for Gud, da fryder de seg i himmelen, for et hellig menneske på jorden er et godt vitnesbyrd for Guds sak.

Er du en av dem som lengter etter mer hellighet, da skal du få en god resept av meg. Du finner den i 2. Korint 3, 18: Vi som med utildekket åsyn skuer Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd.

Ole Rolfsnes

Falsk og sann Kristusforkynnelse

Les Gal. 3, 7-14

Det er noe som i særlig grad skal prege den siste tid, og som vi derfor bør være spesielt oppmerksomme på, ikke minst fordi det har med Ham å gjøre som alt står og faller med, med tanke på din sak innfor den levende Gud.

Det er en eneste ting, en ting - og slett ikke mer: Ditt forhold til Jesus. Det er nemlig ditt forhold til Gud. Derfor er det også her djevelens angrep først og fremst kommer.

Først forsøker han å holde deg borte fra kristendom i åpenbar verdsighet, ved å lokke med alt

hva denne verden har å tilby, skremselstanker om alt du må forsake, hvor vanskelig det vil bli å leve som en kristen, hva folk vil si osv. Denne gifta stanser mange på det stadiet. Men lykkes ikke det, så forandrer han taktikk og vil hjelpe deg til å bli en «skikkelig» kristen. Men da hviler det hele på *deg!*. Han frykter ikke ditt «kristelige» strev og din «åndelighet», bare han kan få holde deg i den villfarelse at det nok skal lykkes etter hvert. Han frykter bare for en ting, og det er at du skal få se hvem Jesus er.

Derfor vil den siste tid, hvor djevelen skal være særlig virksom, 2. Tess. 2, 9, fremfor alt være preget av falsk Kristusforkynnelse. Falske Messiasser. En slik falsk Kristus er bl.a. en Kristus som krever noe av *deg*. Krever en viss kvalitet hos deg, før Han kan anta deg, i motsetning til den sanne som *gir* deg den nødvendige kvalitet i sin egen person.

En annen er en slik stor «konge» som samler soldater til å kjempe for seg, erobre nytt land osv.

Den sanne Kristus derimot er en lege som tar seg av forkomne og fortapte. Men hvem har bruk for en lege? Nei, si oss heller hva

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforanding blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

vi skal gjøre for Gud! Slik lyder det fra mange hold i dag. Hvem trenger en som kan bære dem på skuldrrene hjem? Men slik er Jesus. Han kom for å *berge*.

Han kom ikke for å kreve noe av oss, men tvertimot for å tjene oss, og det til de grader at Han gav seg selv i døden for oss. Derfor var Han kommet, sier Han selv: *Ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene.* Mt. 20, 28. Det var Hans ærend her på jord, å sone synden og åpne himmelens port med sitt blod. Han krever ikke, Han *gir*. *Bare gir!* Der noe blir krevd av deg, der møter du loven, forstår du. Og loven forkynnte Jesus, for at du skulle få se din fortapthet og få bruk for Hans frelse.

Ser vi hva frelsens vei er, så ser vi også hva sann Kristusforkynelse er. «Den rettferdige av tro skal leve». v. 11b. Altså, ved troen på Jesus blir et menneske rettferdig for Gud, og ikke ved å gjøre det Gud krever i loven. Det menneske som gir seg inn på å gjøre det Gud krever for å bli rettferdig ved, det er tvertimot under forbannelse, sier Skriften her. Men om Jesus står det derimot: «Han er *troens opphavsmann og fullender*». Det er ved å høre om Ham og det Han har gjort i mitt sted at jeg «ser» Guds frelse. I det du løfter en finger for å være noe for

Gud i deg selv, så stadfester du dommen over deg selv. Dømt fordi du ikke trodde på Guds enbårne Sønns navn. Joh. 3,18. For Gud vil ikke ha noe på alteret ved siden av lammets blod. Det er det som er det alvorlige med vårt selvstrev vet du. Det åpenbarer et vanTro hjerte som forkaster blodet. Vi akter det ikke som Gud akter det. Fallets følger sitter i hjertet, og gir seg så utslag i handling. Derfor taler ordet om nødvendigheten av et *nytt hjerte*.

Men nå skal du høre, du som strever og bærer tunge byrder. Dette blod har en slik verdi for Gud, at det har renset hele den falne verden. Fallet er ved det gjenopprettet! Den svarteste synden som har betrådt denne jord, er ren i Ham. Også du! Du er ren i Ham! Det er det Gud forkynner deg i sitt ord, når Han peker ved Johannes sin finger og sier: «Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» Ren i Ham, slik som du er! Du må ikke bli noe annet først. Ikke mere from. Ikke mere syndig. Nei, evangeliet handler om hva Gud har gjort i Kristus. Han har renset verden i Ham. Det er en gave som blir rakt deg, og Han som rekker deg den, står selv inne for budskapet. Men det er klart, forkaster du gaven, og det gjør den som er uten omvendelsesbehov, så har du heller in-

gen nytte av den. Da må du selv svare Gud den Hellige for hver minste ting i ditt liv. Ja, hele ditt liv skal veies på *fullkommenhetens* vektskål, innfor Ham som er en fortærende ild imot *all* synd. Det er her de står de som har noe ved siden av Jesus å komme inn for Gud med.

Den rettferdige, ved *tro* skal han leve. Troen kan ikke blandes med noe annet. Det er ikke litt hva jeg gjør og resten hva Jesus har gjort. Nei, loven har ikke noe med troen å gjøre. v. 12. *Ikke noe!*

Kanskje du er blant dem som sier: Jeg skulle gjerne tro, men jeg får det ikke til. For det første så skal du takke Gud, for at du ikke befinner deg i den situasjonen, at du tror du får *det* til. Troen er nemlig, som vi leste, ingen lov gjerning. Den er ikke noe som vi får til, men den er en Guds gave gitt oss ved forkynnelsen av Jesus Kristus. Det er det planet Gud har lagt det på, så ingen skal rose seg for Ham.

Augustin skriver i «*Bekjennelser*»: Du er jo blitt forkynt for oss. Min tro som du har skjenket meg, som du har inngitt meg, ved at din Sønn ble menneske, og ved at din tjener forkynte ordet, *den* er det som kaller på deg». Det er Gud som har gitt det! Det er Gud som er hele årsaken til at et menneske som er blitt og forblir en

kristen. Dvs. vedblir i troen på Jesus. Og jeg må si som sant er: Jeg vet ikke hvorfor Gud får vakt enkelte opp, mens andre forblir i åndelig død. Men der hvor du hører om hva *Gud* har gjort, der hører du et sant vitnesbyrd. For det er Han som har gjort det alt til frelse for meg og deg. Derfor står det også hos profeten: «*Hør! Så skal deres sjel leve».*

Det var en som sa det slik: «Vent ikke mer av deg selv, enn du venter av selveste djevelen». Og det er sant. Nei, hør om *Jesus!* Han som gjelder for Gud i mitt sted.

Paulus sier i forbindelse med å bli og være noe i seg selv, for Gud: «Skal jeg bygge opp igjen det som er brukt ned?» Det er ingenting verd! Innfor Gud er det bare Jesus og hva Han er som teller. Han er mitt *liv!*. «Gud har gitt oss evig liv og dette liv er i Hans Sønn». Derfor, «den som har Sønnen, han har livet. Den som ikke har Guds sønn har ikke livet.»

Å stå rettferdig innfor Gud, hva vil det si? Nå kan du prøve deg! Å du, hvor mye slurves det ikke her i dette viktigste av alt. Det går vel bra, tenker du kanskje. Av og til er det noe som pirker bort i deg og uroer. Hvordan er *din* sak med Gud? Mange ville fortelle deg at det er djevelen som gjør dette,

men du, det kan like gjerne være den Hellige Ånd! Kjenner du Jesus? Har du Guds Sønn?

Å stå rettferdig for Gud, det vil jo si det samme som at jeg har gjort og er slik som Gud vil at jeg skal være og gjøre. Jeg skylder ikke Gud noehting. Jeg er uskuldig i all min ferd. Ja, slik må et menneske være for å bli stående for den Hellige. Kom ikke trekende med noe halvt der. På denne bakgrunn kan du, min venn, prøve deg alt her og nå på om du vil bli stående på dommens dag.

Så hører vi Jesu vitnesbyrd: «Jeg gjør alltid det som er Faderen til behag». *Alltid!* Her ligger altså svaret, i stedfortrederens ord. En *fullkommen* lydighet er gitt meg i Ham. Rom. 5, 19. En fullkommen lydighet, krever en fullkommen natur. Det har jeg ikke!

Å du, all denne falske forkynelse idag som på forskjellig vis går utenom den sanne Jesus Kristus. Enten ved en streng lovisk forkynelse om alt du må bli og gjøre, eller en falsk evangeliseringsforkynelse som taler om at Gud godtar deg som du er o.l. Nei, nei, det er nettopp det Han ikke gjør, men *for Jesu skyld*. Han er det nye forheng inn til det aller helligste, som ikke, likesom det første, stenger, men åpner. Men merk deg dette, utenom Ham går det ingen vei til Fad-

ren! Et håp om frelse som er knyttet til noe annet eller noe i tillegg til det eneste navn som er gitt under himmelen ved hvilket vi skal bli frelst, går til grunne.

Ingen ser til bunns i syndefor-dervet. Det er mere en erkjennel-sessak enn en følelsessak. Det er noe jeg er blitt overbevist om, og det står klinkende klart for mitt hjerte. Det er ikke frelse i noe annet enn i Jesu person og gjer ning!

Hva er det så jeg står for Gud med, jeg synderen? Jo, hør hva som står i Rom. 5, 19: «For like-som de mange kom til å stå som syndere ved *det ene menneskes ulydighet* (Adam), så skal også de mange stå som rettferdige ved *den enes lydighet* (Jesus). Er det ikke jeg som skal være lydig da? Jo, jeg skulle jo det, men må erkjenne at jeg er kommet så uen-delig til kort. Jeg har en natur som hverken kan eller vil være lydig. Rom. 8, 7. Men nå får jeg høre om en som har vært full-kommen lydig i mitt sted, og det er denne lydighet som blir meg til frelse. Den lydighet som blir meg og deg til frelse, det er ikke den lydighet Guds lov krever av oss, men det er lydigheten *mot evangeliet*. Det er troens lydighet som virkes nettopp ved evange-liet. Paulus skriver i Rom. 1, 5, at de fikk nåde og apostolembete for å virke troens lydighet blant alle

hedningefolk. Det er altså noe som virkes ved ordets forkynnelse. Noe du får, du som ikke lenger står Guds ord imot.

Ofte kan en høre den anklagen: Dere evangeliske forkynnere, dere gjentar dere selv så ofte. Dere skriver og taler jo om det samme hele tiden. Da vil jeg bare få spørre: Hva lever du av som kristen? Nei, da er nok sangerens bønn mer i samsvar med sann åndelighet: «Syng til hvert ord om min Frelser gjenlyder dypt i mitt sinn».

Om du ser rundt omkring på bedehus og kirker idag, så synes det som de så ofte må holdes i live på kunstig vis med alle mulige slags «*tiltak*», underholdning osv. **MEN INGENTING KAN ERSTATTE LIV I GUD!** Så strever de med å holde liv i seg selv, ved alt mulig de kan tenke ut og gjøre kristendommen attraktiv for folk med o.l. Men en sann troende vitner: Jeg har fått det, livet; og det som gjør kristendommen attraktiv for meg, det er Jesus, det er Han jeg ikke kan miste! Det er Han som er mitt liv! Som Han også sier: «For jeg lever, og dere skal leve». Ikke ved en masse stimuli, men som apostelen Johannes skriver i 1. Joh. 4, 9: «Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbart iblant oss – åpenbart, du ser det vel du også? – at Gud har sendt sin enbårne Sønn til ver-

den, for at vi skal leve ved Ham.» Det er ikke noe som skal bli åpenbart, det er åpenbart! Det er Jesus! Allikevel så er det så mange det forblir skjult for. Kanskje du søker frelsesvissitet, og leter etter noe hos deg selv? Nei, se i ordet! Gud elsket oss først!

«Dette skjedde for at Abrahams velsignelse skulle komme til hedningene i Kristus Jesus, for at vi ved troen skulle få Ånden som det var gitt løfte om». v. 14. Så vi ved *troen* kunne få Ånden, og ikke ved en særskilt lydighethandling som enkelte hevder. Nei, loven har ikke noe med troen å gjøre, v. 12. Det er ikke en slik «lydighet» Herren vil ha, men tro på evangeliet. Frelst ved troen på hva Gud gav oss i Jesus Kristus ifra evige tider. Før verdens grunnvoll var lagt. Det er den overskrift som kommer til å lyse over hver den som en dag vil finne seg som borger av himmelenes land!

Av Herren er dette gjort, det er underfullt i våre øyne. Salme 118, 23. Må jeg så få knytte mitt ønske om Guds rike velsignelse over det nye året for hver enkelt av dere, til Paulus sin hilsen i Gal. 6, 16: «Og så mange som går fram etter denne rettesnor – fred og miskunn være over dem og over Guds Israel!»

Einar Kristoffersen

(forts. fra forrige nr.)

Kristi Hellige lidelse

Av M. Luther

For det trettende: Men her kaster du all din synd fra deg og over på Kristus, når du fast og sikkert tror at hans sår og lidelser er dine synder, og at han bærer dem og betaler for dem. Som Esaias sier, 53, 6: «Gud har lagt all vår synd på ham.» Og Peter i 1. Petr. 2, 24: «Han har båret våre synder på sitt legeme, på korsets tre.» Paulus i 2. Kor. 5, 21: «Gud har gjort ham til synd for oss, for at vi i ham skulle bli rettferdige for Gud.»

Disse og liknende skriftord må du helt og holdent forlate deg på, og det desto mer, jo hårdere din samvittighet piner deg. For hvis du ikke gjør dette, men formaster deg til å berolige samvittigheten ved din anger og fyldestgjørende ytelse, så kommer du aldri til ro, men må til sist allikevel fortvile. For hvis vi bare driver på med våre synder i vår samvittighet, lar dem bli hos oss, og betrakter dem i vårt hjerte, da er de altfor sterke for oss, og lever til evig tid. Men når vi ser at de ligger på Kristus, og at han overvinner dem ved sin oppstandelse, og vi tappert tror dette, så er de utslettet og gjort til intet. For på Kristus kunne de ikke bli liggende. Ved hans oppstandelse er de oppslukt. Og nå ser du ingen sår og ingen smerter hos ham, dvs. intet tegn på synd.

Derfor sier Paulus (Rom. 4, 25), at Kristus er død for våre synder og oppreist til vår rettferdigjørelse. Det vil si, ved sin lidelse gir han oss kjennskap til vår synd, og dreper den; men ved sin oppstandelse gjør han oss rettferdige og fri fra alle synder, så sant vi da tror dette.

For det fjortende: Hvis du nå ikke kan tro, så skal du, som før sagt, be Gud om troen. For også dette stykke står i frihet alene i Guds hånd. Men det blir også gitt, undertiden åpenbart, undertiden skjult, slik som vi har sagt om lidelsen.

Men dette bør du selv oppmunstre deg til: For det første, se nå ikke mere bare på Kristi lidelse (for den har nå gjort sin gjerning og forferdet deg); men treng nå igjennom, og se på hans milde hjerte, hvor fullt det er av kjærlighet til deg, en kjærlighet som tvinger ham til med så stor en tyngsel å bære din samvittighet og dine synder. Da blir ditt hjerte mykt overfor ham, og troens tillit blir styrket.

Stig derpå videre gjennom Kristi hjerte inn til Guds hjerte, og se at Kristus ikke ville ha kunnet vise deg sin kjærlighet, hvis ikke Gud i sin evige kjærlighet hadde villet det. For Kristus er med sin kjærlighet til deg

lydig mot ham. Da vil du finne det guddommelige, gode faderhjerte, og, som Kristus sier, ved ham blir du dratt til Faderen. Da vil du forstå Kristi ord (Joh. 3, 16): «Så har Gud elsket verden, at han har gitt sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes, men ha et evig liv.» Dette er da å ha lært Gud riktig å kjenne, når man ikke griper ham i hans makt eller visdom (for de er forferdelige), men griper ham i hans godhet og kjærighet. Da kan troen og tilliten bestå, og mennesket er i sannhet født på ny i Gud.

For det femtende: – Når ditt hjerte således er blitt stadfestet i Kristus, og du nå er blitt syndens fiende, av kjærighet, og ikke av frykt for straff, så skal i fremtiden Kristi lidelse også være et eksempel for hele ditt liv, og nå skal du tenke på den på en annen måte. For før har vi tenkt på den som en hemmelighetsfull kraft, som virker i oss, mens vi kun er gjenstand for denne innvirkning; nå derimot tenker vi på den slik, at også vi skal virke. Og det på denne måte:

Dersom smerte eller sykdom besværer deg, betenk da hvor ringe det er imot Kristi tornekrona og naglene.

Hvis du må gjøre noe som du ikke liker, så tenk på hvordan Kristus ble bundet og fanget og ført hit og dit.

Anfektes du av hovmod, så se hvordan din Herre ble bespottet og foraktet sammen med røverne.

Fristes du av ukyskhet og ond lyst, så husk på hvor bittert Kristi fine legeme ble hudflettet, gjennomstukket og slått.

Fristes du av hat, misunnelse eller hevn, så kom i hu hvordan Kristus med mange tårer og rop ba for deg og alle sine fiender, enda han hadde større rett til å hevne seg.

Dersom sorg eller annen motgang, legemlig eller åndelig, bekymrer deg, så styrk ditt hjerte og si: «Vel, hvorfor skulle ikke også jeg lide en smule sorg, da dog min Herre svettet blod i hagen av angst og bedrøvelse? Den ville være en lat og skammelig tjener, som ville ligge i sengen, mens hans herre måtte kjempe i dødsfare.

Se slik kan man i Kristus finne styrke og vederkvegelse mot alle laster og udyder. Dette er å betenke Kristi lidelse på den rette måte, og dette er frukten av hans lidelse. Og den som slik øver seg i Kristi lidelse, han utretter mer enn om han hørte på alle lidelseshistorier eller leste alle messer.

Dette er også virkelig de rette kristne, de som slik tar Kristi liv og navn inn i sitt eget liv. Som Paulus sier: «De som tilhører Kristus, de korsfester sitt kjød med dets lyster og begjærligheter.» For Kristi ledelse må man ikke behandle bare med ord og utvortes skinn, men i livet og i sannhet. Således gir apostelen oss denne formaning (Hebr. 12, 3): «Gi akt på ham, som tålmodig har lidt en slik

motsigelse av syndere, så I ikke skal gå trett og bli motløse i eders sjeler.» Og Peter sier (i 1. Pet. 4, 1): «Da nå Kristus har lidt i kjødet, så væpne og I eder med den samme tanke.»

Men denne betraktnign av Kristi ledelse er gått av bruk og er blitt

sjeldent, enda Paulus' og Peters brev er fulle av den. Vi har forvandlet selve saken til et utvortes skinn, og bare malt betraktningen av Kristi lidelse på papir og vegger.

Det kostet Jesu dyre blod

*Jeg har valgt å gjøre selskap
med Guds enkle vandringsmenn.
Det får koste hva det vil,
men jeg må hjem til himmelen.*

Kjære venner, det får koste hva det vil, men vi må hjem til himmelen! Du skal vel være med når Jesus kommer i sky for å hente sin dyrkjøpte brud? «Det kostet Jesu dyre blod å frelse meg en dag». Men slike kår som det var for Frelseren på jord, slike kår er det også for bruden! Alt imot, ja en vei imot strømmen. Upopulær, oversett og glemt. Ingen steder å helle sitt hode til hvile.

Tror du det koster å være Jesu brud idag? Å, det koster som aldri før! I dag heter veien til himmelen «kjærlighetsveien». Men lidelsesveien og fornedrelsesveien hører en lite om.

Du, det kostet blod å frelse meg og deg en dag. Getsemanekampanen var så stor at vår kjære Frelser svettet blod! «Om det er mulig da la denne kalk gå meg forbi.

Dog ikke som jeg vil, men som du vil». Og så tømmer Han skålen like til bunns. Koster det? Ser du Ham som gråter over Jerusalem, sjelene som ikke vil la seg frelse? Ser du Ham der Han henger mellom to røvere på Golgata, hvor folket har fått Ham korsfestet? Kjære deg, koster det å være en Jesu brud i dag?

Det som i menneskers øyne ser ut som det ynkligste av alt; fornadret til å dø på et kors, forlatt av både Gud og mennesker, det er veien til himmelen og salighet for deg og meg! Lever du her, i frelserens vunder og sår, ja da skal du daglig få erfare at det koster idag som aldri før å være Jesu Kristi brud!

Men snart så kommer Han som komme skal, ja Han skal ikke dryge. «Og Ånden og bruden sier: Kom! og den som tørster, han komme, og den som vil, han ta livsens vann uforskyldt!» Joh.op. 22, 17.

Sølvi Straumstein

Kjære venner og søsken i Herren!

Har ofte vore minna om å senda ei helsing i bladet, for å nå dei fleste. Takk for julehelsing m.m. i fjar, og brev og helsingar året igjennom! Hjartans takk for den fine blomehelsinga frå årsmøtet på Solborg! Takk for all forbøn og medkjensla! No er det over eit år sidan Gud tok Amund avsides. Han bur på Kvam sjukeheim. Set i rullestol heilt avhengig av hjelp. Dagane vert ofte tunge og lange med smerter. Dei prøver å trena han opp til å gå i gåstol, men motet vil ofte svikta ilag med tolmodet, når ein ikkje ser so mykje framgang. Sume dagar er han god til å lesa litt.

Det er godt å få kvila i Guds ord og Hans løfte. Gud veit kva Han gjer og kva tankar Han har med oss. Tankar til fred og ikkje til ulukke. Og enten vi lever eller dør høyre vi Herren til! Han ynskjer ofte å få flytta frå all trengsel og gru her. Må Gud få bevara oss i Kristus Jesus, og Hans reinsande blod, kvar dag under vandringa her, so vi kan nå målet, himlen! Gud velsigne dykk alle gode venner, fjern og nær! Og Guds velsignelse over det nye året, i Jesu namn!

Helsar med 2. Tim 3-4 kap. og song nr. 880 i den nye songboka.

Hjarteleg helsing
Amund og Selma Lid

De ufrelstes oppstandelse

For deg som er ufrelst, er ordet «oppstandelse» ikke som noen behagelig musikk, tvertimot. Når du hører at ditt legeme skal oppstå, vekker ikke det noen glede hos dig, for du skal da foran Kristi domstol møte den Frelser som du har forkastet. Tro ikke at det er slutt med det at legemet legges ned i jorden eller brennes op i et krematorium! Bibelen taler i tydelige ord om at *alle* skal opstå, de rettferdige til liv og de urettferdige til dom. «Den store og forferdelige dag» skal du møte din Gud.

Ufrelste synder, tenk etter hvordan det da skal bli med deg, dersom du ikke i nådetiden her nede har mottatt den Herre Jesus Kristus som din stedfortredende Forsoner.

Da skal Hans ord ringe i dine ører og i dine tanker: «*FORDI* jeg ropte, og I ikke vilde høre, fordi jeg rakte ut min hånd, og ingen gav akt, fordi I forsmådde alle mine råd og ikke vilde vite av min tilrettevisning, så vil også jeg le når ulykken rammer eder, jeg vil spotte når det kommer som I reddes for».

(Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet».)

(Forts. fra forrige nr.)

Guds vreide er openberra

Av A. Lid

Korleis blir så Guds vreide openberra?

Ved at Gud gir dei over til seg sjølv, til hjarta sine lyster og ureinskap, så dei byter Guds sanning i løgn, og ærar og dyrkar skapningen i staden for skaparen. (v. 24-25).

Gud let menneskja få det som dei vil, og dei blir overgitt til sine skamlege lyster, synder og laster. Så både mennene og kvinnene forandrar det naturlege omgjengen til eit som er imot naturen. Menn dreiv sjemdarverk med menn, dei brann av gir etter kvarende, og dei fekk den løn dei var verde (v. 26-27).

For nokre dagar sidan las eg i avisat lova som forbyd mann og kvinna å leva saman som ugifte, og menn saman med menn, var forelda og skulle takast bort. Me måtte tenkja på dei som var anleis- og gjera slike forhold lovlege. Ingen håndheva den lova lenger, difor var ho forelda. Ansavaret kviler på dei som har forsømt å håndheva lova og som har halde sanninga nede i urettferd. Gud og hans lov har ikkje forandra seg, og den blir aldri forelda.

Dette er eit av dei mange døme på at me er blitt eit folk som held sanninga nede i urettferd, som byter bort Guds sanning i løgn, og blir overlatne til oss sjølv. Det er synda og rotenskapen folket sig ned i – eit vitnemål om. Hor og sedløyse tek overhand. I Sverige las eg at kjønnssjukdomane er blitt ein barnesjukdom, og me ligg nok ikkje langt etter. Og det er ikkje å undrast på, når slekta blir forma heilt frå barneåra med sex – i film og såkalla litteratur – og oppfordra til å driva hor alt i Barneskulen. Det blir forkynt at det som Bibelen kallar unatur og synd, det er naturleg og lovleg. Menneskedyrkning, avgudsdyrking, trolldom, drukkenskap, narkotika, uvlivnad o.l. tek overhand.

Me las ovanfor at det folk som ikkje bryr seg om å eiga Gud i kunnskap, dei gir Gud over til eit sinn som ikkje duger. Dei gjer slikt som ikkje søker seg: Dei blir fulle av all slags urett, vanart, begjær, vondskap, fulle av misunning, mord, hor, tretta, svik, list, dei blir øyretutarar, baktalarar, snare til å finna på vondt, folk

som Gud styggest ved, valds-menn, ovmodige, storskrytarar, ulydige mot foreldre (jamfør dette med forholda i heim og skule), uvituge, upålitelege, ukjærlege, hardhjarta, slike som vel kjenner Guds dom at dei som fer med slikt er verd å døy, *og likevel ikkje berre gjer det, men held med dei som fer med slikt* (v. 28-32).

Dertil har vårt folk bytt Guds sanne evangelium, bort i eit forvendt, menneskeleg evangelium (humanisme). Det blir sagt at det skal passa betre for vår tids menneske og vera lettare å forstå og ta imot; og det trur eg nok. Guds evangelium er ein støyt for alle eigenrettferdige, og ein dårskap for verda sin forstand og visdom, seier Skrifta. Men *det er ei Guds kraft til frelse, for kvar den som trur det.* Humanismen sitt evangelium er løgn, og det kan ikkje frelsa eit einaste menneske. At menneskja også får den forkynning dei vil ha, det er også eit vitnemål om at folket blir overgitt til seg sjølv og på at Guds vreide er i ferd med å bli openberra frå himmelen over vårt arme folk.

Store verdensrike har gått under før oss på same måten. Me kan berre nemna eit av dei, det romerske verdensrike. Synda og rotenskapen har nok kome like langt hjå oss, og på nokre område verre. Tenk berre på narkotika-

forbanninga som kjem inn over oss og dei andre europeiske landa, som er midt inne i fråfallet og på vegen mot undergang.

Kva kan redda oss?

Her finst det berre ei redning, for oss som for folket i Ninive: *Vend om!* Ei sann omvending og tru på Jesu Kristi evangelium; det er det einast som kan redda den einskilde – og vårt folk.
Høyr Andens tale til menigheten!
Land, land, høyr Herrens ord!
Den som høyrer Guds røyst og lyder på den, han skal leva. Ein vitug mann er det som *høyrer desse orda mine, og gjer etter dei.* Han byggjer på fjell, og huset står, når stormane kjem.

Til sist vil Guds vreide bli openberra frå himmelen, over levande og døde. Då skal alle fram for Guds truna. Då vil domen og vreden nå alle som ikkje har sitt namn skrive i livets bok hjå Lammet.

Kva er det då som vantar meg?

Mange er religiøse utan å vera vakt, enn seja kristne. Andre er vakt og på eit vis omvendt frå den verdslege og gudlause måte å leva på, til ein meir kristeleg måte å leva på. Men i alt dette er dei ikkje kristne eller Guds barn. Dei er ikkje frigjort i Kristus.

Mange trur og bekjenner at Kristus er vår visdom, rettferd, helging og utløysing. Dei veit at Kristus skal vera alt dette, at dei skal tru og bekjenna dette for å vera sanne kristne, men i alt dette har hjarta si sanne trøyst og gleda i noko anna. Det kan vera i omvendinga sitt alvor, i anger, bøn og kamp. Når alt dette er slik som dei synes det må vera, då er dei trøysta, då kan dei tru, då kan dei vera fornøygde. Men er dette å tru på Jesus? Tenk når dette brest for dei, då finn dei ikkje trøyst i Kristus åleine. Då betyr Jesus ikkje noko for dei. Dette er ikkje tru, det er ei snikande eigenrettferdig og falsk tru, slik vi les om det i Mat. 19, 16-22.

Vi har eit fint uttrykk for desse sanningane i 1. Kongeb. 19, 11-13. Då sa Herren: Gakk ut og statt på fjellet for Herrens åsyn! So gjekk Herren framom der. Fyre han for ein stor og sterk storm som reiv sund fjell og knasa knausar, men

Herren var ikkje i stormen. Etter stormen kom det ein jordskjelv, men Herren var ikkje i jordskjelven. Etter jordskjelven kom det ein eld, men Herren var ikkje i elden heller. Etter elden kom ljoden av ei linn susing, og då Elias høyrde den, drog han kappa si attfor andletet og gjekk ut og stod i hellerdøri. Då bar det imot han ei røyst som sa: Kva vil du her, Elias?

I denne store oppleving såg profeten eit bilet. Ikkje berre av seg sjølv korleis Gud hadde ført hans liv, men og korleis Gud leiar sitt rike på jorda.

Stormen, jordskjelven og elden er eit bilet av lova og dens gjerning i hjarta. Den stille susen er bilet på evangeliet korleis det verkar. Mange menneske opplever liksom eit «stormver» av åndelege forsett, ord og krafttak. Dei stormar fram for å få andre til å fylgja Herren. Dei «knuser» fjell og haugar framfor Herren. No må han vel koma til etter alt eg har gjort. Dei gjer det i god meinings, men med lite sunn sans. Dei har lita røynsle av det dei talar om. Slike sjeler er ikkje eingong vakt for alvor. Dei har endå trøyst i seg sjølv, og har stort håp om det skal gå fram med deira eiga

omvending. Hjå desse menneska er alt dette berre eit «stomver». Men Herren var ikkje i stormen.

Men så kjem desse menneska lenger i sitt gudsforhold. Det vart som eit «jordskjelv» i deira indre. Dei vart redde, for dei får sjå at med all sin storm er og gjer dei ikkje det Ordet seier. Då vart alt sett inn på å gjera alvor av å gjera det ein skulle. Hjarta sukkar: «Eg klarar det ikkje, krafta er borte». Det heile var som eit øydeleggjande jordskjelv.

For Herren var ikkje jordskjelven. «Alt vert verre og verre, synda nytta bodet til å verka allslags lyst i meg.» Slik vert synda større og sterkare enn nokon gong før. Då tek elden til, ein pinande eld, som driv ein til å ta seg saman av alle krefter. Men alt brann opp og vart stengt inn under synd.

For Herren var ikkje i elden. Her misser syndaren motet. Alt ein vil, alt ein gjer er nyttelaust. Det ein har sett sitt håp til fell i grus. Alt er tapt. Det som brann så klårt for tanke og vilje er utbrent. Dette er mitt Eg. Eg må, Eg skal, Eg burde, «Eg døydde», seier Paulus. Men då er tida inne for ljoden av ei stille susing:

Evangeliet si trøystande røyst, som kjem med fred. Å, kor det kjem vel med for eit fortvila og sundbrote hjarta. Å, kor godt det

smakar å få høyra om heilt uforkyldt nåde for den fortapte. No er det slutt med all anna trøyst. Dei stormande tankar stilnar, hjartekval og angst lyt sleppa taket. Eit nytt liv med glede og fred, med kjærleik til Jesus stig fram og samfunn med Herren og nye åndelege krefter.

Dette tenkte eg ikkje, forstår det ikkje. Tenk eg skulle gå den vegen at eg fekk nåde, då eg var mest uverdig.

Då Elias høyrde Herrens røyst, drog han kappa si attfor andletet og gjekk ut og stod i helledøri. Det var for å visa han var villig å gjera Herrens vilje. Lik Samuel som sa, «Tala Herren tenaren din lyder». Då fyrst er eit menneske ein kristen og i stand til å tena Herren. Ikkje i bokstavens gamle vesen, men i Andens nye vesen. No er fuglen fri og kan prisa Herren Jesus og bekjenna hans namn.

«All ære og pris du Guds slakte-de lam. Som villig har båret min synd og min skam. Deg priser mitt hjerte, Min ånd og mitt blod. Snart skal jeg få seg deg Min Frel-sermann god».

Odd Dyrøy

«Talar eg no menneske til viljes – vilde eg no gjera menneske til lags, var eg ikkje Kristi tenar:»

Gal. 1:10.

Nyss las eg i avsia at ein prest ville ikkje kyrkjelyden noko så vondt som å tala om eit helvete. Han talar då menneske til lags, – og er ikkje ein Kristi tenar eller eit reidskap i Guds hand lenger.

Og kven det no er som teier med det bibelske helvete, han meinar dermed at det burde ikkje ha stått i Bibelen.

Paulus var ikkje slik. «— Eg tagde ikkje med noko, men la fram for dykk heile Guds råd.» Apg. 20:27. Og han blei mykje brukt av Gud!

Dette er alvorleg for alle predikantar. På siste blad i Bibelen står:

«Og dersom nokon tek noko burt frå orda i denne profetiske boka, so skal Gud ta hans del burt frå livsens tre og frå den heilage byen, som det står skrive om i denne boka.» Op. 22:19. Han blir med andre ord utestengd frå himmelen!

Og sjølv om ein slik talar prøver å forkynna eit evangelium, så er han ikkje i stand til å forkynna det eine rette evangelium, for det er jo frelse for dei fortapte. Luk. 19:10.

Andreas A. Bø

«Så sier Herren: Himmelten er min trone, og jorden er en skammel for mine føtter. Hva slags hus kunne dere bygge meg, og hvor skulle det finnes et hvilestad for meg?

Alt dette har jo min hånd gjort, og slik ble alt dette til, sier Herren. Men den jeg vil se til, det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over mitt ord.» Jes. 66, 1–2.